

Arrest

nr. 195 193 van 17 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Bonaventure MBARUSHIMANA
Rue E. Van Cauwenbergh 65
1080 BRUXELLES

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die loco advocaat B. MBARUSHIMANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde hem op 31 januari 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker werd op 9 februari 2017, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten. Met arrest nr. 192.121 van 19 september 2017 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de CGVS.

1.2. Verzoekers raadsman zou op 20 september 2017, bij de gemeente Denderleeuw een aanvraag gezinshereniging hebben ingediend, conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker werd op 11 oktober 2017 uitstel verleend om het grondgebied te verlaten tot 21 oktober 2017.

1.4. Hij werd op 13 november 2017, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de bestreden beslissing.

1.5. Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 11, 149 en 191 van de Grondwet, van de artikelen 9bis, 10 §1, 1° en 4°, 40 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen, van een manifeste beoordelingsfout, van de artikelen 3 en 8 EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familielevens. Hij verwijst hierbij naar zijn echtgenote en zijn dochter, van Nederlandse nationaliteit. Er zou geen rekening gehouden zijn met het hoger belang van het kind. Hij stelt dat zijn aanvraag gezinshereniging noch ontvankelijk noch onontvankelijk werd verklaard, noch hem ter kennis gebracht, waardoor hij hiertegen geen beroep heeft kunnen instellen. De afstammingsbanden tussen verzoeker en zijn dochter zouden voldoende bewezen zijn en indien het Bestuur hieraan zou twijfelen diende zij een DNA-onderzoek te laten uitvoeren. De aanvraag gezinshereniging zou reeds meer dan zes maanden geleden zijn ingediend. Hij vervolgt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd. Hij stelt als asielzoeker alle nodige documenten aangaande zijn origine en identiteit te hebben overgemaakt waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat hij op het grondgebied zou verblijven zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten.

2.3.2.2. Verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering aangezien hij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker verwijst naar de documenten die hij tijdens zijn asielpprocedure heeft voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat die procedure definitief werd afgesloten met arrest nr. 192.121 van 19 september 2017 van de Raad waarbij de weigeringsbeslissing van de CGVS bevestigd werd en waarna hem een bevel gegeven werd om het grondgebied ten laatste op 21 oktober 2017 te verlaten. Sedertdien verblijft verzoeker illegaal op het grondgebied en kan hij zich derhalve niet meer beroepen op zijn status van asielaanvrager. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker het bevel van 11 oktober 2017 niet heeft aangevochten.

Waar hij thans verwijst naar de aanvraag gezinshereniging die zou zijn ingediend op 20 september 2017, dient te worden opgemerkt dat die aanvraag niet kon worden behandeld daar er documenten in het dossier ontbraken en er verwezen werd naar het verkeerde artikel. Dit werd aan verzoeker en zijn echtgenote uitgelegd aan het loket van de gemeente Denderleeuw waarop zij stelden dat ze hun advocaat zouden contacteren voor verdere stappen, maar meldden zich nooit opnieuw aan bij gemeente. Het komt aan verzoeker toe zich te bekwamen in de procedure die hij inleidt. Daarnaast dient men vast te stellen dat de aanvraag werd ingediend door verzoekers raadsman die geacht is de procedure gezinshereniging te kennen en de daartoe benodigde stukken toe te voegen. Uit een synthesesdocument van 10 november 2017 (bijlage 1 bij de nota) blijkt: *“Betrokkene heeft nog geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend, blijkbaar ontbraken er documenten in het dossier en verwezen ze in de aanvraag naar het verkeerde artikel. Bovendien ondernam betrokkene nog geen stappen om zijn zogenaamde kinderen te erkennen.”*

Waar hij een schending van het gezins- en familielevens inroept blijkt uit de bestreden beslissing dat hier rekening mee werd gehouden. De verwerende partij besluit op het eerste gezicht niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Betrokkene woont samen met een Nederlandse vrouw MASEKI Nicole Wutera (OV 6897301) en haar twee minderjarige kinderen MASEKI Celesti (°21/03/2013) en MASEKI Puissant (°21/06/2017). In zijn asielaanvraag verklaart betrokkene de vader te zijn van het oudste kind. Hij heeft echter geen van de kinderen officieel erkend. Betrokkene kwam pas op 30/10/2016 naar België, op het moment dat Celesti al 3 jaar en 7 maanden oud was. Hij maakte voordien geen deel uit van de familiale cel en nam zijn verantwoordelijkheid als ouder niet op. Betrokkene stuurde via zijn advocaat een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse vrouw door naar de gemeente. De aanvraag was echter niet volledig, er ontbraken fundamentele stukken in het dossier, aangezien deze aanvraag niet behandeld kan worden kunnen wij hier geen rekening mee houden. Bovendien, de partner van betrokkene zou betrokkene onderhouden, maar zij krijgt enkel een werkloosheidsuitkering. Het is zeer waarschijnlijk dat het verblijf van betrokkene bij mevrouw MASEKI en haar kinderen financieel een zware belasting vormt. Het staat de partner van betrokken vrij om hem achterna te reizen naar Congo om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene kan bovendien in Congo bij de Belgische diplomatieke post de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, maar kan steeds de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Gedurende de periode van scheiding kan

betrokkene contact houden met zijn partner en haar kinderen via moderne communicatiemiddelen zoals Skype bijvoorbeeld. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft bij verwijdering dus geen sprake te zijn.”

Uit voormeld motief blijkt dat de verwerende partij tevens rekening heeft gehouden met rechten van de kinderen. Dit motief wordt door verzoekers betoog niet weerlegd. Hij blijft in gebreke aan te tonen dat hij wettelijk met zijn echtgenote zou samenleven, evenmin toont hij aan dat hij “zijn dochter”, bij haar verwekt, thans erkend zou hebben. Waar hij stelt dat bij twijfel omtrent de erkenning het Bestuur een DNA-test dient op te leggen, merkt de Raad op dat de bewijslast bij verzoeker ligt, zodat dit betoog de nalatigheid de kinderen te erkennen niet wegneemt.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een diermatige hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt aangezien hij illegaal in het land verblijft.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker geeft slechts op algemene wijze te kennen dat hij met zijn echtgenote en “dochter” samenwoont. Dergelijke beschouwingen laten niet toe te besluiten dat er een schending van artikel 8 EVRM zou bestaan. Dergelijke elementen verschaffen immers op zich geen recht op verblijf.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zich daarover uit te spreken.

In casu toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Een beoordelingsfout blijkt evenmin.

Het enige middel is niet ernstig.

3. Dienvolgens is niet voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC